

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Alicja Wiśniewska
Ławnicy:	Danuta Bogumiła Sobolewska Irena Żurniewicz -Furmanik
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Krysiuk

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **E. S.**

przeciwko **Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w A.**

o ustalenie istnienia stosunku pracy

I. Ustala, iż pomiędzy powódką **E. S.**, a pozwanym **Samodzielnym Publicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej w A.** istnieje stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, zawartej w dniu 30.09.2011 r., na mocy której powódka **E. S.** pozostaje w zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku młodszego asystenta rehabilitacji.

II. Zasądza od pozwanego **Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w A.** na rzecz powódki **E. S.** kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego **Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w A.** na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Suwałkach) kwotę 1080,00 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem opłaty sądowej, od której powódka była zwolniona.

UZASADNIENIE

E. S. w pozwie wniesionym przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w A. domagała się ustalenia istnienia stosunku pracy z pozwanym na warunkach umowy o pracę zawartej w dniu 30.09.2011r. wraz z późniejszymi zmianami do tej umowy, przekształconej z mocy prawa w umowę na czas nieokreślony oraz zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wskazała, że była zatrudniony u pozwanego na podstawie następujących umów:

- 01.07.2010r. – 30.09.2010r.– umowa o pracę na okres próbny;

- 01.10.2010r. – 30.04.2011r. – umowa o pracę na czas określony;
- 01.05.2011r. – 31.12.2011r. - umowa o pracę na czas określony;
- 01.10.2011r. – 31.12.2012r. (zawarta w dniu 30.09.2011r.) - umowa o pracę na czas określony;
- 21.01.2013r. – 16.02.2013r. - umowa na zastępstwo;
- 25.02.2013r. – 31.12.2013r. - umowa o pracę na czas określony.

Zdaniem powódki, z uwagi na treść art.25¹§1 k.p. należy uznać, że umowa o pracę zawarta w dniu 30.09.2011r. stała się z mocy prawa umową zawartą na czas nieokreślony, albowiem była trzecią umową o pracę zawartą między stronami na czas określony. W tej sytuacji umowa ta nadal obowiązuje i jest umową na czas nieokreślony. Pozwany wadliwie uznał, że łącząca strony umowa o pracę ulegała rozwiązaniu na skutek upływu czasu, na który została zawarta. Nadto powódka wskazała, iż powództwo o ustalenie, z którym wystąpiła będzie miało wpływ na szereg jej uprawnień wynikających zarówno z przepisów prawa pracy jak i ubezpieczeń społecznych.

W odpowiedzi na pozew Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w A. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odnosząc się do argumentacji powódki, pozwany wskazał, iż jest ona błędna. W okresie od 21 sierpnia 2009r. do 31 grudnia 2011r. obowiązywała ustawa z dnia 1 lipca 2009r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U z 2009r. nr 125, poz. 1035), która w art.35 stanowiła, iż do umów o pracę na czas określony trwających w dniu wejścia w życie ustawy nie stosuje się przepisu art. 25¹ kodeksu pracy.

Zważywszy na fakt, iż pozwany SP ZOZ jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, mają do niego zastosowanie przepisy ustawy z dnia 1 lipca 2009r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, a co za tym idzie do umowy o pracę zawartej między stronami w dniu 30 września 2011r. nie miał zastosowania art. 25¹k.p., nie przekształciła się ona w umowę na czas nieokreślony i wygasła w dniu 31 grudnia 2012r.

Sąd Pracy ustalił, co następuje:

E. S. pozostawała zatrudniona w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w A. w następujących okresach:

- 01.07.2010r. – 30.09.2010r.– umowa o pracę na okres próbny;
- 01.10.2010r. – 30.04.2011r. – umowa o pracę na czas określony;
- 01.05.2011r. – 31.12.2011r. - umowa o pracę na czas określony;
- 01.10.2011r. – 31.12.2012r. (zawarta w dniu 30.09.2011r.) - umowa o pracę na czas określony;
- 21.01.2013r. – 16.02.2013r. - umowa na zastępstwo;
- 25.02.2013r. – 31.12.2013r. - umowa o pracę na czas określony.

świadcząc pracę na stanowisku młodszego asystenta rehabilitacji (dowód: umowy o pracę k.2, 16, 19, 23, 36, 43 części B akt osobowych powódki, dodatkowo bezsporne).

Umowa o pracę zawarta w dniu 25 lutego 2013r. na czas określony od dnia 25.02.2013r. do dnia 31.12.2013r. uległa rozwiązaniu na skutek upływu terminu, na który została zawarta (dowód: świadectwo pracy k.15 części C akt osobowych powódki).

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Wprawdzie pojęcie interesu prawnego nie zostało zdefiniowane przez ustawodawcę, niemniej jednak na gruncie orzecznictwa ugruntował się pogląd, iż interes prawny w ustaleniu występuje zawsze, gdy istnieje swoista niepewność, co do stanu prawnego lub prawa. Interes prawny zachodzi bowiem wówczas, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. Powództwo o ustalenie nie może służyć uzyskaniu dowodów niezbędnych do realizacji konkretnych roszczeń bądź ustalenia stanu prawnego dla takiej realizacji.

W opinii Sądu w niniejszej sprawie powódka wykazała, iż posiada interes prawny w ustaleniu, iż w okresie od dnia 30 września 2011r. istnieje pomiędzy nią a pozwanym stosunek pracy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony albowiem ustalenie takie oznacza, iż stosunek pracy pomiędzy stronami nadal trwa, co ma bezpośredni wpływ na uprawnienia powódki wynikające z przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Bezspornym w sprawie pozostaje fakt, iż strony w okresie od dnia 01 października 2010r. do 30 września 2011r. zawarły następujące bezpośrednio po sobie umowy o pracę na czas określony. Spór dotyczył natomiast czy w stosunku do pozwanego pracodawcy, a tym samym do jego pracownika ma zastosowanie ustawa z dnia 1 lipca 2009r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U z 2009r. nr 125, poz. 1035). Zdaniem pozwanego w/w ustawę w spornym okresie mógł stosować, dlatego też w oparciu o przepis art.35 ustawy w stosunku prawnym pomiędzy stronami nie miał zastosowania art. 25¹ kodeksu pracy, a co za tym idzie trzecia umowa o pracę zawarta na czas określony w dniu 30 września 2011r. nie przekształciła się w umowę o pracę na czas nieokreślony.

Sąd nie podzielił argumentacji pozwanego uznając za słuszne stanowisko powódki, iż do samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie ma zastosowania ustawa z dnia 1 lipca 2009r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U z 2009r. nr 125, poz. 1035) albowiem podmiot ten nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2013.672).

Stosowanie do treści art.3 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 2009r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U z 2009r. nr 125, poz. 1035) jej przepisy stosuje się do przedsiębiorcy w rozumieniu art.4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2013.672). Przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004r. jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą jest natomiast zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopaliny ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art.2 ustawy).

W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej (Dz.U.2013.217), która począwszy od dnia 1 lipca 2011r. zastąpiła ustawę z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej, ustawodawca wyraźnie wskazał, iż samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jest podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą. W art. 4 ust. 1 wskazano bowiem, iż podmiotami leczniczymi są m.in.: przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2010r, nr 220, poz.1447 z późn. zm.) we wszystkich formach przewidzianych dla wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej; samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy działalnością leczniczą jest natomiast działalność regulowana w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2013.672).

Powyższa regulacja wprowadzona z dniem 1 lipca 2011r. jednoznacznie wskazuje, iż samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art.4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej mimo, iż prowadzi działalność leczniczą uregulowaną w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Skoro zatem samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej nie jest przedsiębiorcą nie stosuje się do niego ustawy z dnia 1 lipca 2009r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U z 2009r. nr 125, poz. 1035).

Zdaniem Sądu nie ma również podstaw do przyjęcia, iż przed wejściem w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej prowadzący działalność leczniczą i w tym celu zatrudniający pracowników był przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Prowadził działalność gospodarczą w ramach zadań związanych z udzielaniem świadczeń i promocji zdrowia, jednakże statusu przedsiębiorcy, w rozumieniu tej ustawy, nie posiadał. W oparciu o przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej otrzymały status jednostek sektora finansów publicznych i jednocześnie jednostek organizacyjnych działających jako organy tworzące organów władzy publicznej. Miały one obowiązek realizowania przekazanych im do wykonania zadań publicznych, co oznacza, iż powinny w pierwszej kolejności wykonywać te świadczenia zdrowotne, które ze względu na obowiązek zapewnienia równego dostępu do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych uznawane są za zadania publiczne. Do tej kategorii zaliczamy wszelkiego rodzaju świadczenia zdrowotne, które są finansowane ze środków publicznych będących w dyspozycji publicznych płatników. Zasady funkcjonowania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej zostały szczegółowo określone w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej. Warunkiem rozpoczęcia działalności leczniczej przez samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej było uzyskanie wpisu do rejestru zakładów opieki zdrowotnej (art. 12 ustawy o z.o.z.). Tym samym samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej nie podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców, który to obowiązek w przypadku przedsiębiorców został określony w art.14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i stanowi, iż przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Ponadto art.8a nieobowiązującej już ustawy o z.o.z wyłączył stosowanie ustawy o działalności gospodarczej w stosunku do zakładów opieki zdrowotnej.

Kwestie dotyczące statusu prawnego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej były również przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. uchwałę z dnia 11 maja 2005r., III CZP 11/05, postanowienie z dnia 26 kwietnia 2002r., IV CKN 1667/00). W dniu 11 maja 2005r. Sąd Najwyższy podjął uchwałę, iż sprawa o zapłatę ceny sprzętu medycznego, wszczęta przez przedsiębiorcę przeciwko samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, jest sprawą gospodarczą. Oceniając funkcjonowanie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej Sąd Najwyższy uznał, iż jest to działalność gospodarcza w rozumieniu prawa cywilnego, charakteryzuje ją bowiem profesjonalny charakter, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania, działanie na własny rachunek, powtarzalność działań oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Sąd Najwyższy nie wskazał natomiast, iż samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zaprezentowane przez Sąd Najwyższy stanowisko jest zbieżne ze stanowiskiem ustawodawcy wyrażonym w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej. W świetle tej ustawy, jak wskazano powyżej, samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej nie są przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, mimo iż ich działalność lecznicza jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów tej ustawy.

Mając wszystko powyższe na uwadze Sąd uznał, iż pozwany samodzielny zakład opieki zdrowotnej nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art.4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2013.672) i nie mają do niego zastosowania przepisy ustawy z dnia 1 lipca 2009r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U z 2009r. nr 125, poz. 1035). Przy takim ustaleniu należało uznać, iż umowa o pracę z dnia 30 września 2011r. wiążąca strony, jako trzecia umowa zawarta na czas określony, z

mocy prawa (art.25 ¹§1 k.p.) przekształciła się w umowę o pracę na czas nieokreślony, na warunkach określonych w dniu 30 września 2011r., co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości.

W przedmiocie kosztów procesu orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z §11 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398) obciążono pozwanego opłatą sądową w wysokości 1.080,00 zł, od której powódka była zwolniona.

SSR Alicja Wiśniewska